WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 19 9 MEI 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

Wat fijn dat 't weer naar de zomer loopt, hè? Dat je geen dikke trui meer aan hoeft te trekken en niet meer met een wollen das om naar school moet. Want dat gaat wel vervelen na zeven maanden, vind je niet? Oom Otto kijkt altijd een heetje minachtend als hij iemand heel dik aangekleed over straat ziet gaan. „Dat was helemaal niet nodig geweest, als-ie van jongs af aan iedere dag een koude douche had genomen. Neem mij nu eens. Heh je mij van de winter met een das om en een pet met oorkleppen op zien lopen? Nee, hè? En ben ik ziek geweest? Ook niet! Dat komt alleen maar door die koude douches. Daar word je gehard van. En heel gezond!"

Gisteren ging ik even bij oom Otto langs, maar toen ik gebeld had, deed niemand de deur open. Daarom liep ik door de keukendeur naar binnen. Beneden was alles uitgestorven. Ik riep onder aan de trap: „Oom Otto, bent u hoven?" En daar klonk een heel schorre stem: „Ja! Maar wie is daar?"

Boven vond ik oom Otto met tranende oogjes en een druipneus in bed. „Nee, maar, oom Otto, wat is er met u aan de hand? Bent u ziek?"

„Welnee, hoe komt u daarbij? Dat ben ik immers nooit?"

„O, nee, dat is waar ook. Maar waarom ligt u dan in bed?"

„Mag ik dan niet 'ns een keertje uitslapen? Dat doet u toch ook weleens?" — „Ja, natuurlijk. Maar uw ogen staan zo vreemd en u praat zo hees. Het lijkt wel of u verkouden bent!" — „Oom Donald, weet u dat je iemand ziek kunt maken door hem allerlei kwalen aan te praten? Als u geen ander onderwerp weet om over te kletsen, kunt u maar heter weggaan!"

Nou, dat leek me inderdaad het heste voor oom Otto. Maar toen ik halverwege de trap was, hoorde ik hem opeens kraken: „Oom Donald, als u langs een drogist komt, zou u dan misschien wat kattedropjes voor me willen halen. Daar hen ik zo dol op en ik heh het zelf te druk om naar buiten te gaan!"

Bijna had ik gezegd: „Dan zou ik toch maar eens een douche nemen als ik u was!" Maar gelukkig slikte ik het nog net hijtijds in!

* * * * * *

ONS ZIEKENLIJSTJE

Macheltje Kooymans is 10 jaar en zij ligt al een hele tijd in het gips. Zij is dol op kaarten met dieren erop. Haar adres is: Willemstraat 14, Meerveldhoven.

Antoon Saat is 14 jaar en moet nog een tijdje in het sanatorium hlijven. Hij spaart postzegels en speldjes. Adres: San. Dekkerswald, Klasse heneden, Kamer 20, Groesheek.

Bas Budé ligt al een hele tijd in het ziekenhuis. Hij is 8 jaar. Wie stuurt hem eens een briefje? Ook spaart hij sigarebandjes. Zijn adres is: Sanatorium Hornerheide, Luduinapaviljoen, Horn.

Heln Erdbrink is 9 jaar en hij ligt erg vaak in het ziekenhuis. Sturen jullie hem eens een kaart? Adres: St.-Antoniushoeve, Voorhurg.

* * * * * *

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Wiebe Bonstlnk, Kampen. Nee, het is geen pretje om naar de tandarts te gaan, maar als je er geweest bent, snap je niet waarom je er zo tegenop zag, hè? Die kanarie van jullie is niet zo erg gehoorzaam, geloof ik. Tot schrijfs.

Annemieke Duyvedak, Ond-Beyerland. Je zult nu wel weer helemaal heter zijn, denk ik. Had je griep? Ja, dan kun je maar heter onder de wol hlijven. Des te eerder hen je er af. Nou zeg, je had een pracht rapport. Houden zo, Annemieke!

Rob van 't Hoff, Haarlem. Wat een gezellig grote familie heh jij, zeg! Lekker, hè, 's zondags een gebakje bij de koffie. Je hroers en zusters vinden het zeker hest leuk dat jij 's zaterdags bij een bakker werkt!

Jenny Kuik, Zwijndrecht. Heeft Wolfje je nog een brief geschreven? Ik heb het hem wel gevraagd. Maar neem het hem niet kwalijk als hij het niet gedaan heeft, want hij moet de hele huishouding doen. *Schrijf zoveel je maar wilt aan DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam en vergeet niet op de achterkant van de envelop duidelijk je naam en adres te zetten. Dag!*

* * * * * *

PRIJZEN

Eerste prijs: een horloge: tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een boek.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 12 zijn:

1e prijs: horloge: Luuk Baas, Wilhelminastr. 10A, **Zwolle.**

2e prijs: weefdoos: Marie-Louise v. Wessum, Bosstr. 11, **Vaals.**

3e prijs: hadmintonspel: Hans Matta, **Den Haag**; Treesje de Liege, **Valkenburg (L.)**; Leendert Groen, **Baarn**; Ansje Qualm, **Wijk bij Duurstede**; Marianne en Hans Nah, **Barneveld**; Ansje Convent, **Amstelveen**; Freddie Biemolt, **Haren (Gr.)**; Els Lempens, **Susteren**; Klaas Hagedoorn, **Harderwijk**; Dientje v. Dijk, **Poortugaal.**

Boek: Lummie v. d. Meulen, **Leeuwarden**; Maria v. d. Mortel, **Asten-Hensden**; Joris Vergeest, **Nijmegen**; Florrie v. Essen, **Hilversum**; Marianne Krijnen, **Wagenberg**; Blanche Kroon, **Haarlem**; Theo Huberts, **Huissen**; Annekes Hertsstein, **Waalre**; Jan Warmers, **Rolde**; Annelies Bos, **Zwijndrecht**; Hans v. Ham, **Alphen a. d. Rijn**; Henny de Jong, **Bergen op Zoom**; Roh Wagemakers, **Delft**; Antje Bos, **Beetsterszwaag**; Maarten Moerdijk, **Zeist**; Marian v. d. Eerden, **Schijndel**; Liesheth Hasselton, **Wouw**; Lolke Nettinga, **Akkrum**; Joke de Wilde, **A'dam-Slotermeer**; Heleen Felzel, **Assen.**

Oplossing prijsvraag 17: **Blokfluit.**

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG NO. 19

Van links naar rechts invullen:

1. vrouwelijke dichter; 2. door middel van warmte vloeihaar worden; 3. meuhelstuk; 4. hemellichaam dat ons licht en warmte geeft.

Heh je de juiste woorden ingevuld zet dan in de nog openstaande hokjes van de gele kolom de letters e - n - o - e op die wijze, dat de acht letters in deze middelste kolom van hoven naar heneden gelezen de naam van een communicatiemiddel vormen. Schrijf dit woord op een briefkaart en stuur die vóór 14 mei aan **Donald Duck,** Posthus 792, Amsterdam. Vergeet niet op de kaart ook je naam en adres te vermelden en zet op de adreszijde linkshoven „oplossing 19". Veel succes.

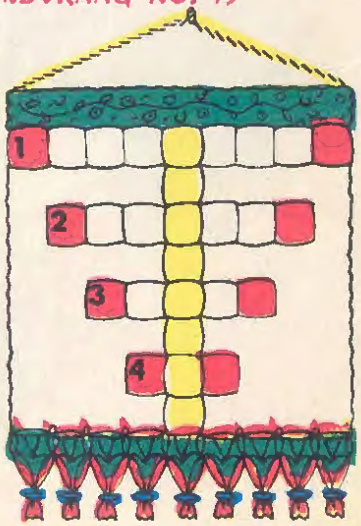

WALT DISNEY

Donald Duck

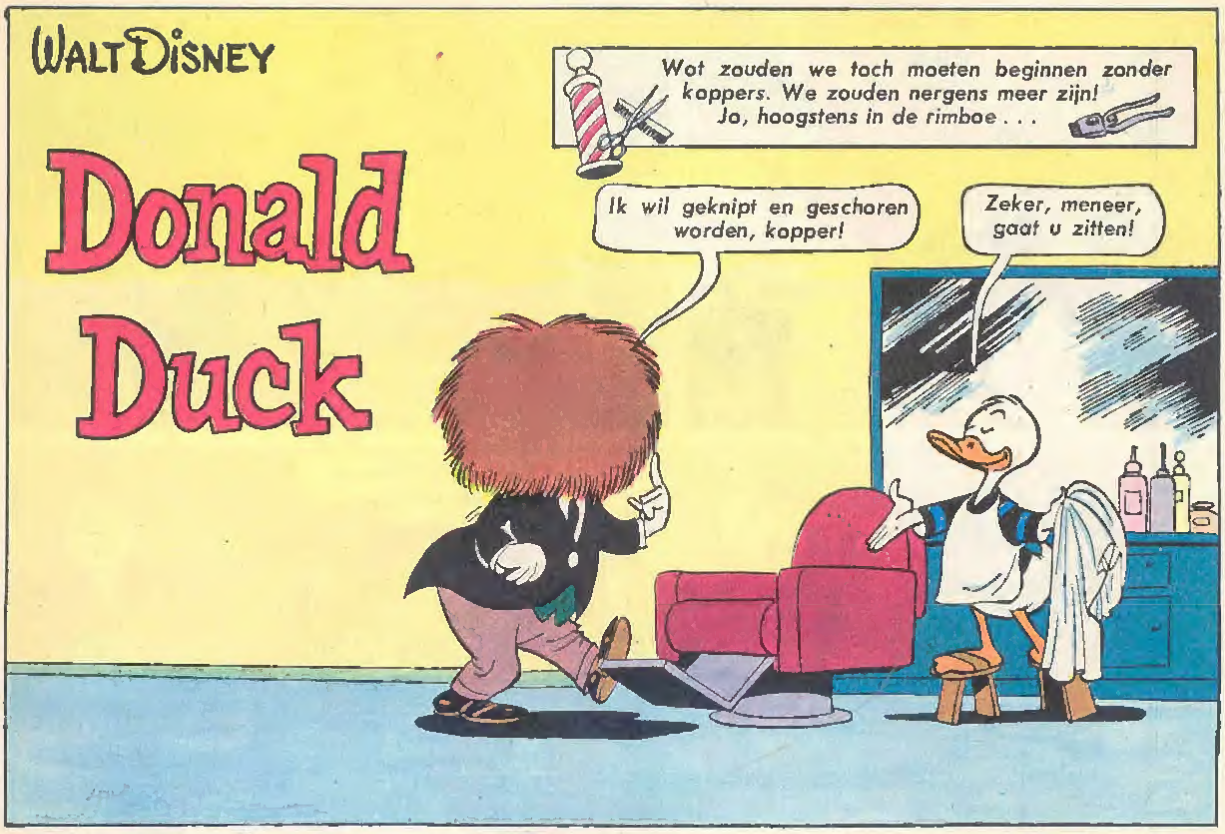

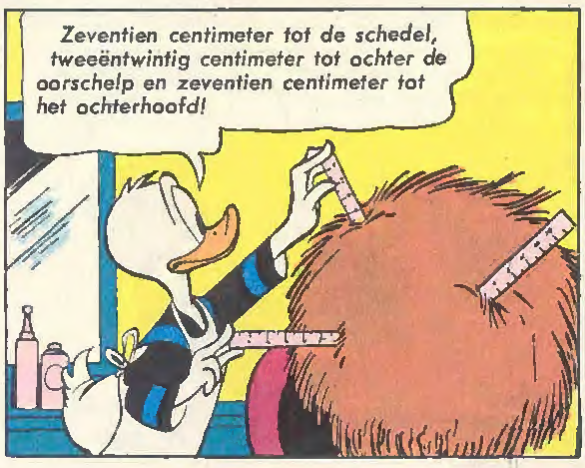

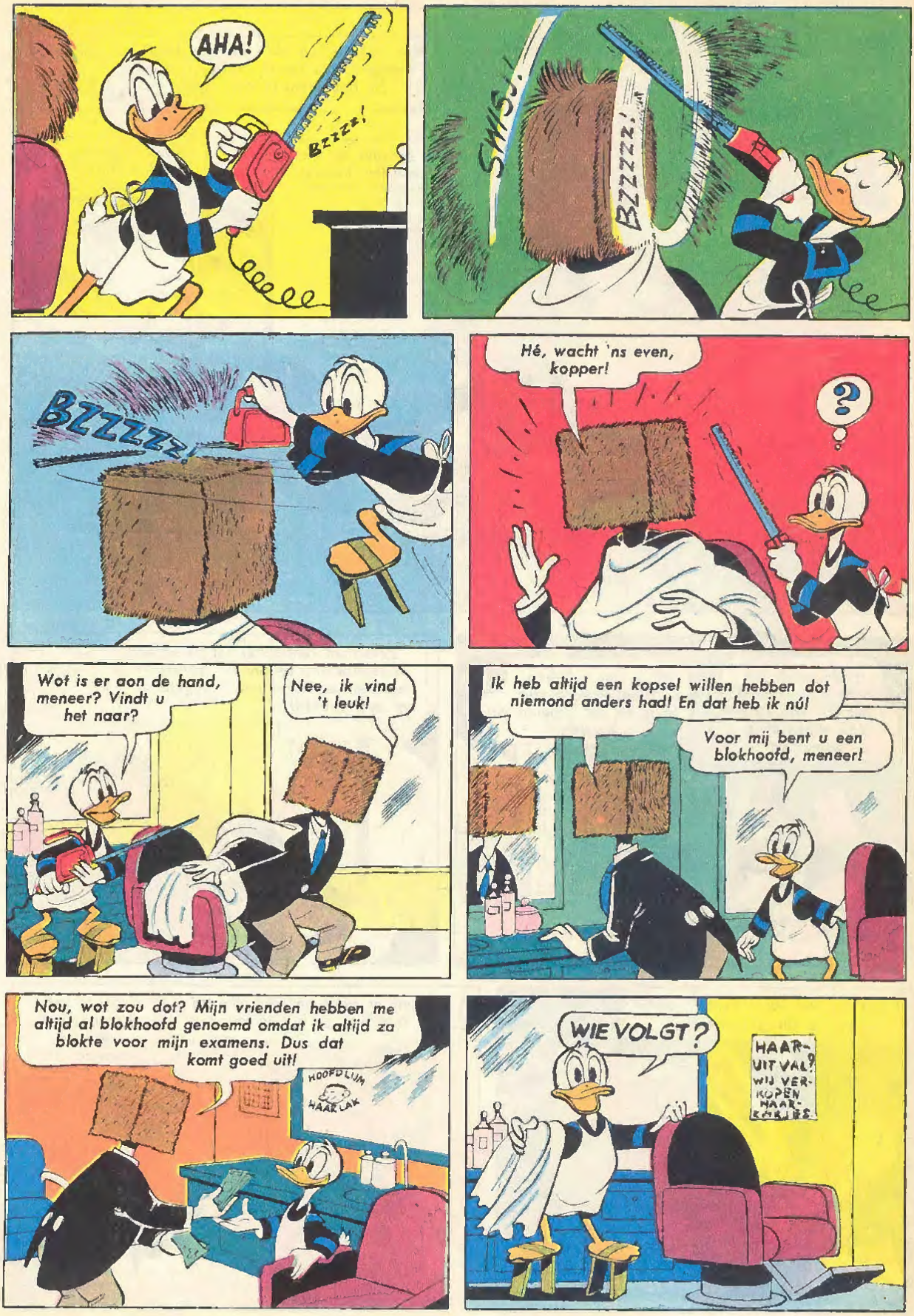
AHA!
BZZZZ!
SWISJ.
BZZZZZ!
BZZZZZ!
Hé, wacht 'ns even, kopper!
?
Wot is er aon de hand, meneer? Vindt u het naar?
Nee, ik vind 't leuk!
Ik heb altijd een kopsel willen hebben dot niemond anders had! En dat heb ik nú!
Voor mij bent u een blokhoofd, meneer!
Nou, wot zou dot? Mijn vrienden hebben me altijd al blokhoofd genoemd omdat ik altijd za blokte voor mijn examens. Dus dat komt goed uit!
HOOFDLIJM
HAARLAK
WIE VOLGT?
HAAR-UIT VAL? WIJ VER-KOPEN HAAR-KÖSJES

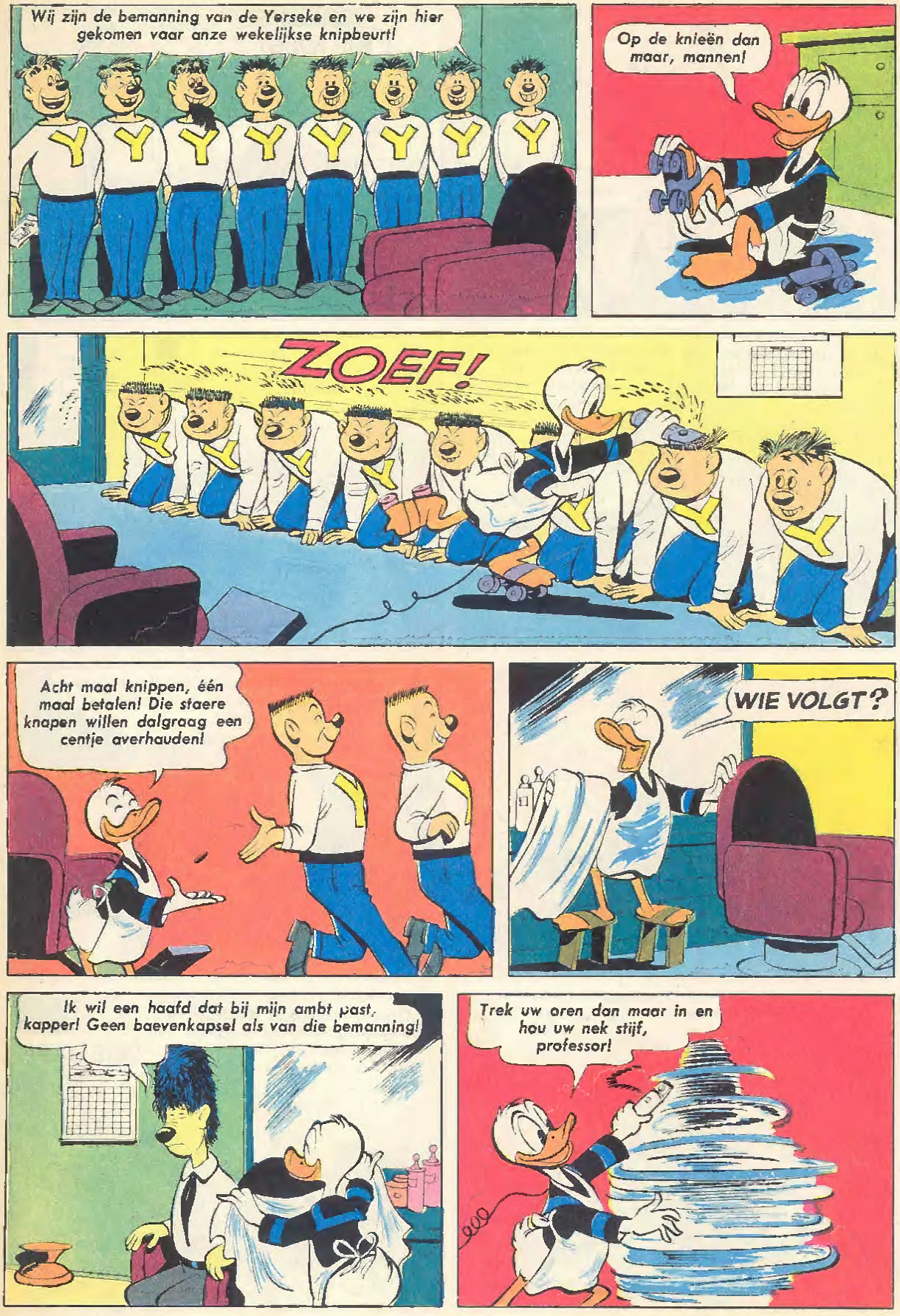
Wij zijn de bemanning van de Yerseke en we zijn hier gekomen voor onze wekelijkse knipbeurt!
Op de knieën dan maar, mannen!
ZOEF!
Acht maal knippen, één maal betalen! Die staere knapen willen dalgraag een centje overhauden!
WIE VOLGT?
Ik wil een haafd dat bij mijn ambt past, kapper! Geen baevenkapsel als van die bemanning!
Trek uw oren dan maar in en hou uw nek stijf, professor!

Nou, en wot zegt u hiervan?
Fontostisch! 'n Schroeve-kopsel. Hihi!
WIE VOLGT?
Ik wil groog dat u mijn uiterlijk verandert, kapper!
Mijn kopsels kunnen uw hele persoonlijkheid veronderen, meneer!
Mijn meisje zegt dat ik er zo dom uitzie; ik wil een hoog voorhoofd!
Dat komt in orde, meneer!
SWISJ!
ZUT!
Als u uw hoofd stilhoudt, zal ik een bouwwerk van plasticschuim en ivoorverf maken!
Tjonge wat een knappe bol! Wat zal ze nu blij zijn!
Twee gulden, alstublieft!
Opeens begrijp ik de borycentrische berekening en de interpolatie van de isoperimetrische bogen F (x) = dx = y + 2z!
WIE VOLGT!

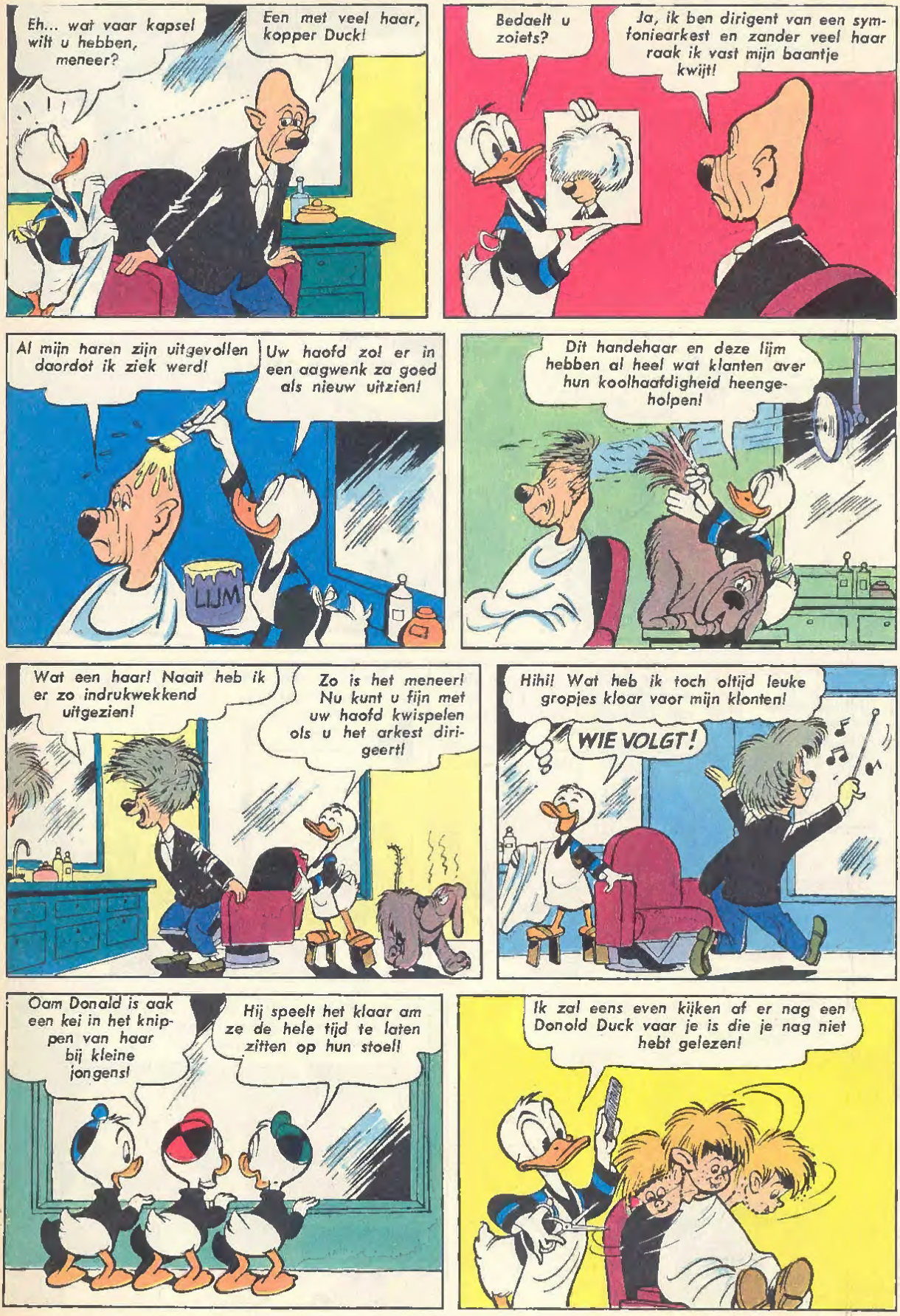
Eh... wat voar kapsel wilt u hebben, meneer?
Een met veel haar, kopper Duck!
Bedaelt u zoiets?
Ja, ik ben dirigent van een symfoniearkest en zander veel haar raak ik vast mijn baantje kwijt!
Al mijn haren zijn uitgevollen daordot ik ziek werd!
Uw haofd zol er in een aagwenk za goed als nieuw uitzien!
LIJM
Dit handehaar en deze lijm hebben al heel wat klanten aver hun koolhaafdigheid heengeholpen!
Wat een haar! Naait heb ik er zo indrukwekkend uitgezien!
Zo is het meneer! Nu kunt u fijn met uw haofd kwispelen ols u het arkest dirigeert!
Hihi! Wat heb ik toch oltijd leuke gropjes kloar voor mijn klonten!
WIE VOLGT!
Oam Donald is aak een kei in het knippen van haar bij kleine jongens!
Hij speelt het klaar am ze de hele tijd te laten zitten op hun stoel!
Ik zal eens even kijken af er nag een Donold Duck vaar je is die je nag niet hebt gelezen!

Je vindt Pipo in het Woeste Westen vast wel niet zo spannend als ik!
DONALD DUCK

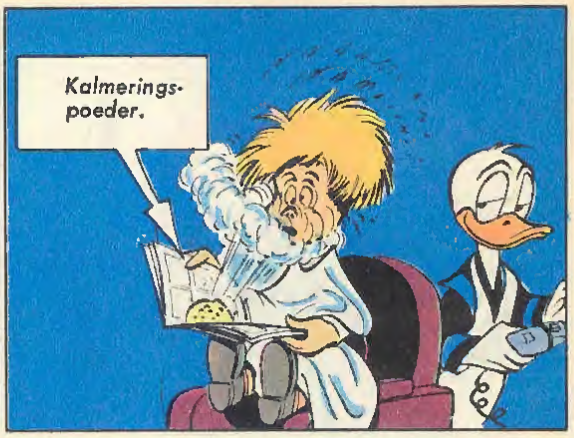
Kalmerings-poeder.

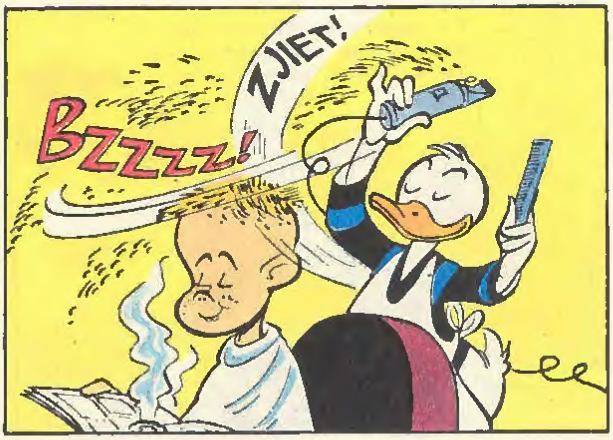
BZZzzz!
ZJIET!

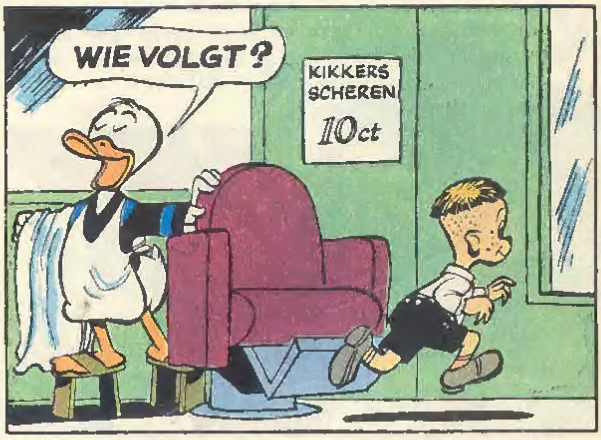
WIE VOLGT?
KIKKERS SCHEREN
10ct

Donald wordt niet alleen voor zijn kapkunst goed betaald, hij krijgt ook vrijkaartjes voor alle voorstellingen!
Als dit aanplakbiljet in uw zaak mag hangen, mag u gratis naar mijn circusshow komen kijken, kapper!
Da's niet gek, meneer!
WILDE DIEREN CIRCUS

Uw haar mog ook weleens geknipt worden, zou ik zeggen!
Geen sprake von! Dit hoort bij mijn shaw!

Maar mijn snor is een beetje rofelig! Die zau u misschien wel een beetje bij kunnen punten!

Als u dat zou willen, zou ik zelfs één enkel hoartje bij kunnen punten! Door heb ik speciale werktuigen vaar!
RRRRT!

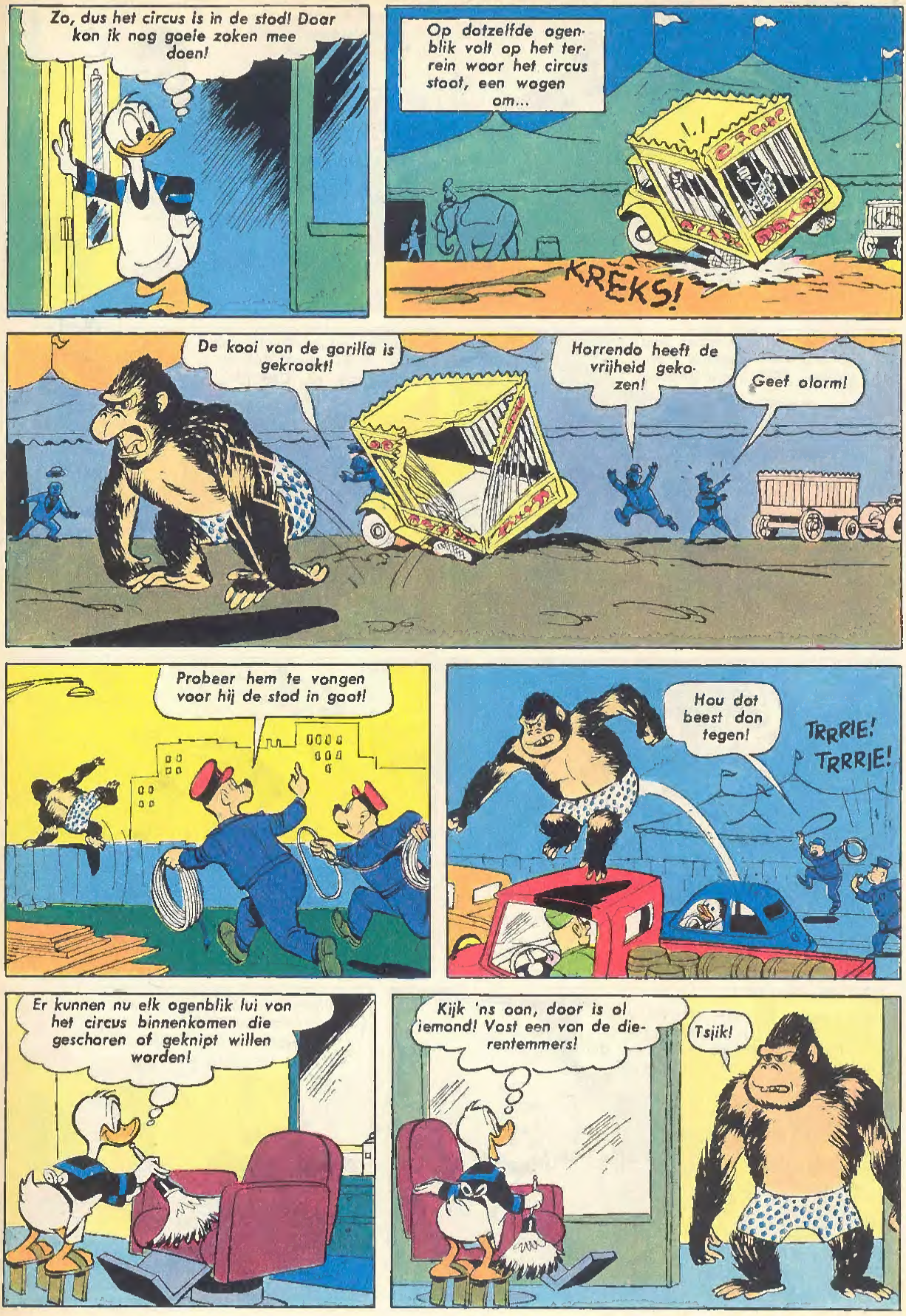
Zo, dus het circus is in de stad! Daar kon ik nog goeie zaken mee doen!
Op datzelfde ogenblik valt op het terrein waar het circus staat, een wagen om...
KREKS!
De kooi van de gorilla is gekraakt!
Horrendo heeft de vrijheid gekozen!
Geef alarm!
Probeer hem te vangen voor hij de stad in gaat!
Hou dat beest dan tegen!
TRRRIE! TRRRIE!
Er kunnen nu elk ogenblik lui van het circus binnenkomen die geschoren of geknipt willen worden!
Kijk 'ns aan, daar is al iemand! Vast een van de dierentemmers!
Tsjik!

Wat zal het wezen, meneer? Scheren of knippen?
Tsjuk! Tsjik!
U antwaardde zeker „ja" in een vreemde taal! Heb ik gelijk of niet?
Tsjik!
Nau, uw varige kapper had niet erg veel verstand van knippen! Blijft u stil zitten!
U snapt waarschijnlijk niet dat u stil moet zitten! Bekijkt u dan maar een Donald Duck!
DONALD DUCK
TSJIK! TSJUK!
SWISJ!
ZJT!
Even later...
Hé, Donald, heb je hier misschien... nee, ik zie zó wel dat hij hier niet is!
Grutjes, naar wie zou Janus aan het zoeken zijn? Zeker een ontsnapte olifant of zoiets!

Zo, meneer! En hoe vindt u uzelf er nu uitzien?
IEUW!
IEUW!
IEUW!
Nee maar! Hij is vertrokken zonder te betalen! Wacht maar! Dat zal ik na sluitingstijd wel in orde maken!
En dus...
Als die klaploper een van zijn medewerkers is, zal de baas von het circus me moeten betolen!
Horrendo is teruggekomen, baas... gehavend!
Iemand heeft zijn woeste trekken erof geschoren! Hij is nu net een grote schoothond!
Het publiek zol hem uitlachen!
Niemand betaalt am een garilla te zien die niet woest is! Dat gaat me duizenden guldens schade kosten!
Zeg, meneer de circusboas, iemand van uw personeel is er vondoor gegaan zonder me voor het knippen en het scheren te betolen!
Is het heus? Wie was dat dan? Dat zal hem niet glad zitten!
Dat is hem... die gekooide boef met dat vriendelijke gezicht!
Mijn gorilla! Zo, zo!

Dus jij hebt de ster von mijn show zo vreselijk toegetokeld!
Alle schade die ik doordoor zal lijden, zul jij moeten betalen!
Dat zal toch niet zo makkelijk goon als je denkt! Een orme kapper proberen uit te zuigen...
Terwijl je hem zelf nog drie gulden schuldig bent!
En wie goot er nu betalen, hè? Of wou je soms ter plootse gekortwiekt worden?
I-ik geef 't op!
Als de voorstelling oon de gong is...
Ik heb niet olleen die eend moeten betolen voor het toetokelen von mijn beste oop, moor ik moest hem nog gratis toegongsbewijzen geven ook!
Van nu af aan wil ik nooit meer iets met kappers te maken hebben!

ZO GING IK VAN START

door GER KOK

IK ben altijd dol op ballen geweest. Toen ik nog maar nauwelijks kon staan al. Grote en kleine ballen, met mooie of lelijke kleuren, dat maakte mij niets uit. Het ging er maar om dat het ding rond was, lekker rolde en goed stuiterde. Bij mijn eerste kennismaking begon ik er hard tegen te trappen. Want dat leerde je nu eenmaal het eerst op straat. Voetballen! Dat deed toch immers iedereen. Goed of niet goed, je was altijd welkom bij de jongens van de buurt. Vooral wanneer er tegen andere straten gespeeld moest worden. Dan hadden ze je gewoon nodig. Dan kwam het er niet zo op aan, of je nu wel goed spelen kon of niet. Maar dan ging het er veel meer om wie nu de meeste spelers op de been kon brengen. Enfin, mijn moeder heeft het geweten, hoor. Het ene paar schoenen na het andere sneuvelde op de straatstenen van de gemeente Amsterdam. En dat heeft soms wel het nodige spektakel thuis gegeven. Natuurlijk, moeder had gelijk, dat het zo niet langer kon. Maar ja, je bent jong en in het vuur van je spel denk je daar niet zo gauw aan. Toch ben ik vrij snel van voetballen afgestapt. Ik ontdekte dat je nog veel meer sporten met de bal kon beoefenen. We hadden op onze Herman Gorterschool een jong hoofd, dat erg veel voor sport voelde. Hij maakte ons enthousiast voor alle mogelijke sporten, o.a. basketball. En dat vond ik geweldig. Dat rennen met de bal, en dat zuivere gooien. En dan die schijnbeweginger. Net doen of je naar Pietje goolt, om dan de bal onder je elleboog door naar Klaasje te gooien, dat vond ik nou meesterlijk. Er waren nog een paar medestanders in de buurt. En samen kwamen we al gauw op het Museumplein terecht. Daar hebben ze echte basketballvelden uitgezet, compleet met de korven waar je de bal door moet gooien. Daar heb ik het zo'n beetje geleerd. Daar was ik ook elk uurtje dat Ik maar vrij kon maken te vinden. De vrije woensdag- en zaterdagmiddag: Ger was op het Museumplein. Mijn vakantles vierde Ik zo ongeveer helemaal op het Museumplein. Dat werd de gewoonste zaak van de wereld. En iedereen had er vrede mee. Als m'n vriendjes thuis kwamen vragen waar ik was, kregen zij daar steevast te horen: Ger zal wel op het Museumplein wezen. Ik had aanleg natuurlijk, en het feit dat ik voortdurend in lengte toenam, verschafte me direct een flinke voorsprong op de anderen. En zo werd ik al gauw lid van de Amsterdamse club Landlust. Ik had er iedereen enthousiast voor weten te maken. Ook thuis. En vader, die vaart, bracht vanuit Amerika de mooiste ballen en basketballschoenen voor me mee. En daar liep ik dan mee, zo trots als een pauw. Op straat, op de trap, in een hoek van de kamer, zelfs op mijn bed liet ik de bal nog op de toppen van mijn vingers ronddraaien. Later heb ik me weleens afgevraagd wat ze toen wel van mij gedacht moeten hebben. Vooral de oude mevrouw v. d. Woude, die beneden ons op één hoog woont. Zij heeft voor haar ramen een klein platje. En nou begrijpen jullie wel waar ik heen wil. Van de straat af gezien, was dat platje van mevrouw v. d. Woude voor mij nu net de mooiste basket van de wereld. Duizenden keren, misschien nog wel veel meer ook, heb ik vanaf de straat daar de bal op gegooid. En dan was ik helemaal in. Dan sprong ik er bij, met de werp-arm gestrekt naar boven. En het fijne was dat de bal altijd weer braaf van het platje terugrolde, zodat ik dan weer opnieuw kon gooien. Wat zij er van vond, heb ik nooit geweten. Ze heeft er zich nooit over uit gelaten. Ook niet die enkele keren dat de bal iets te hoog gemikt was en tegen haar ramen stuiterde. Misschien heeft ze wel gedacht: die jongen moet toch ergens kunnen spelen. En als mijn ruit sneuvelt, wel dan gaat zijn spaarvarken eraan. Niets aan te doen.

ZOEK ZE BIJ ELKAAR

ER is in de zetterij iets misgegaan; daardoor staat er achter het woord links van de lijn niet het woord dat er eigenlijk bij hoort. Door nu de woorden rechts van de lijn te verplaatsen, krijg je de juiste woorden. De tekening hierbij laat je bijvoorbeeld al zien dat het woord APPEL bij OOG hoort en dus samen het woord OOGAPPEL vormt. Probeer het nu zelf ook eens.

bom	**kast**
boter	**bak**
hand	**verf**
winkel	**oor**
mand	**pot**
as	**straat**
lijm	**bast**
stop	**doek**
dom	**deksel**
hoofd	**fles**
leg	**vloot**

* * * * *

SCHILDEREN MET WOL

WEET je dat je met draden wol kunt schilderen? Kijk maar eens naar de tekening, want de poes die je daar ziet, is gemaakt van drie draden gekleurde wol. Probeer het ook eens; de kruisjes geven de beginpunten aan, de stippen de eindpunten.

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

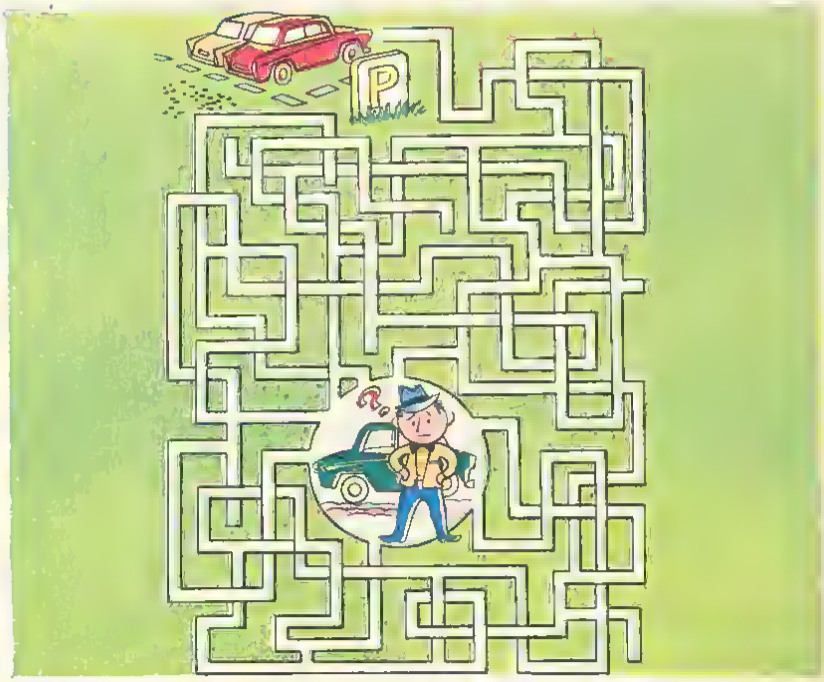

HOE RAAK IK HEM KWIJT?

DAT vroeg mijnheer Van Parkeren zich af toen hij met zijn auto op een plein in de grote stad was gekomen. Er was namelijk op het hele plein geen parkeerplaatsje meer te vinden; het was zelfs zo druk, dat er in heel de stad nog maar één parkeerplaatsje vrij was. Nu kende mijnheer Van Parkeren deze stad slecht, zodat hij lang heeft rondgereden voordat hij het lege plekje had gevonden. Weet jij nu welke weg de automobilist reed om uiteindelijk het fel begeerde parkeerplekje te vinden?

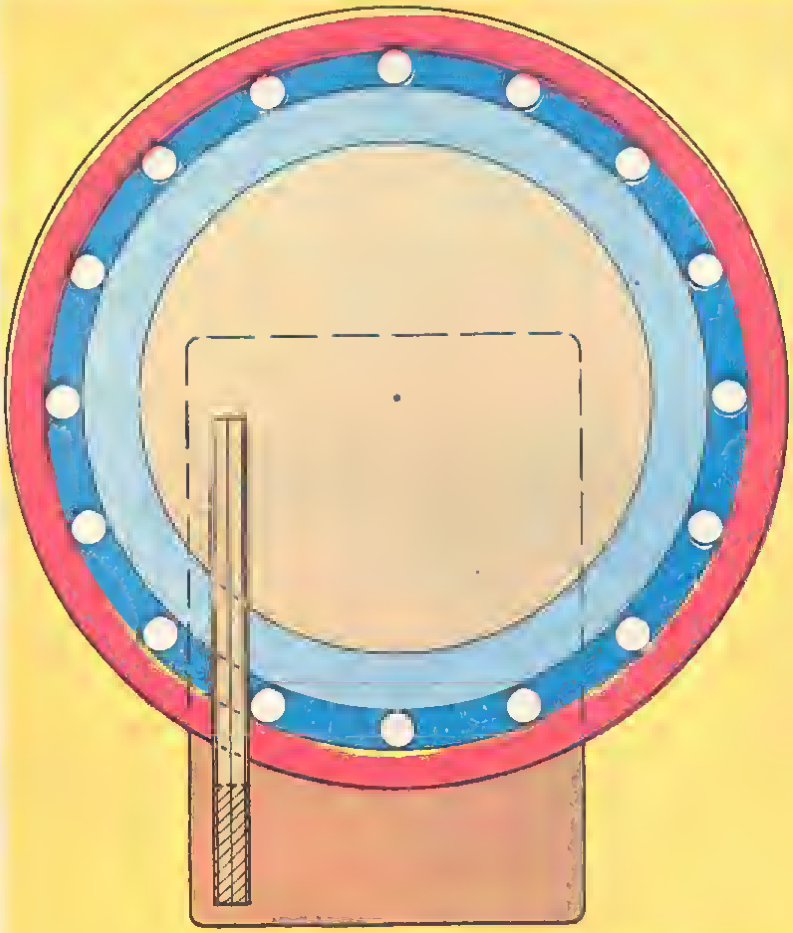

goot voor de knikker. In de tekeningen zie je hoe deze delen op het plankje worden vastgezet. Onder de schijf zet je een hardhouten klosje, waarin je een gat hebt geboord voor de spil. Deze spil is een dikke spijker, die vanuit de onderkant door het plankje is geslagen. Op deze spijker schuif je nog een dikke houten kraal. Zoals je in de tekening ziet, zijn de lanceergoot en de schijf onder een helling aangebracht, die maar zeer gering behoeft te zijn. Op de schijf schilder je gekleurde ringen en schrijf je bij de gaten de verschillende waarden. Als de verf droog is, leg je de schijf op de spil en dan... draaien maar en kijken wie het hoogste aantal punten in de wacht sleept.

KNIKKER-CARROUSEL

MET knikkers zijn allerlei leuke spelletjes te bedenken. Maar de knikker-carrousel die je hiernaast ziet afgebeeld, is wel een heel bijzonder leuk spel. Je maakt het van een schijf multiplex van ongeveer 30 cm diameter, een plankje van 22 × 15 cm en 1,2 cm dik, een blokje van 4,5 × 3, 5 × 1,5 cm, een hoeklatje van ongeveer 20 cm lang, een reep fineer of karton en wat kralen. In de schijf boor je zestien gaten van ongeveer 1,5 cm dlameter. De knikkers mogen net niet door deze gaten heenvallen. De reep fineer of karton lijm je tegen de rand van de schijf. Van het blokje en het hoeklatje maak je de lanceer-

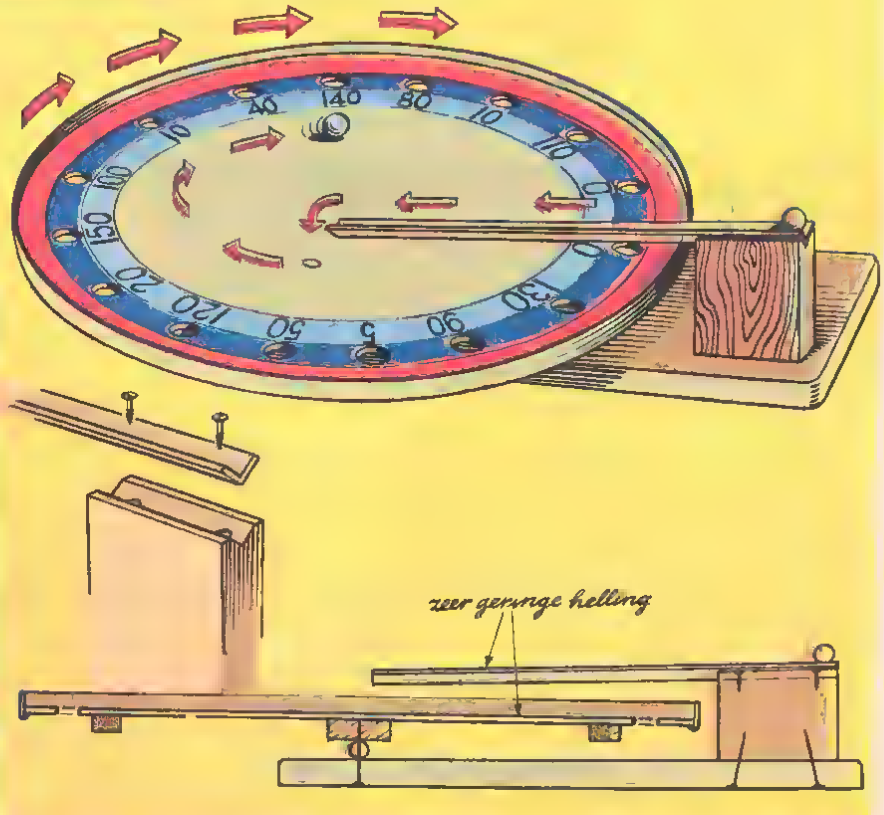

16. UITKIJKEN IS DE BOODSCHAP

WAT ER GEBEURDE: In het Wilde Westen zijn Pipo en de nieuwe boevenbende „De Blauwpiepers" in een hevige strijd gewikkeld. Al twee slechte daden van de bende zijn door Pipo verijdeld: een overval op een goudtrein en een poging om het vee van de grootste boerderij te stelen! De bandieten beginnen nu vreselijk kwaad te worden op Pipo en zijn gezin ....

IN een verborgen grot in de donkerste kloof van de Blokkie Mountiens vergadert de bende van de „Blauwpiepers". Hun gezichten staan somber en hun vingers trillen; het zijn getergde mannen. De aanvoerder houdt een toespraak. „Beste slechte mannen!" roept hij. „De toestand wordt vreselijk. Wij werken hard, de stemming is best, we verzinnen de engste plannetjes, maar alles mislukt door de schuld van die hinderlijke clown! We moeten hem gevangen nemen, platslaan en opsluiten! Zijn er nog vragen?" Een dikke bandiet steekt zijn vinger op. „Dat gaat niet zo gemakkelijk, baas," riept hij. „Die clown is een slimme jongen; die vang je niet met een netje, daar kun je op rekenen, zowaar als ik Povere Pietje heet! Hoe had je je dat ingedacht? Er is ook nog een troep enge Indianen bij om die clown te beschermen en zijn vrouw heb ik gevaarlijk met een koekepan zien zwaaien, dat is ook geen mens dat haar man zal laten ontvoeren zonder tegenstand!" De bendeleider begint verlegen te wiebelen en met zijn duimen te draaien. „We moeten maar eens goed nadenken met z'n allen, jongens!" roept hij dan. „Samen moeten we een plan verzinnen om die clown onschadelijk te maken. Hij is een gevaar voor ons allen en we kunnen de club wel opheffen als die grappenmaker vrij blijft rondlopen en ons het leven zuur maakt!"

De boeven gaan dus allemaal op de grond zitten verzinnen aan een plan om Pipo te vangen. Per stuk hebben die mannen niet veel hersens, maar alles bij elkaar hebben ze misschien net genoeg verstand om een sluwe list te bedenken..

Ondertussen is het op de T-ranch van baas Zultvouwer een vrolijke boel! „Jij hebt mijn eigendom gered!" heeft baas Zultvouwer eerlijk toegegeven. „Ik heb me lelijk vergist met dat prutserige schrikdraad! Als jij er niet geweest was, Pipo, dan had ik geen enkele koe meer over en dan was ik nu zo arm als een mier!" „Hoho, meneertje," zei Pipo, „arm zijn is geen schande, maar het zou wel zonde geweest zijn van alle lieve koebeesten, die zo'n rustig leventje hadden op je landje! Het was een kleine moeite!"

Maar baas Zultvouwer blijft het geweldig aardig vinden van Pipo en hij vraagt aan Mammaloe of ze de grootste taart ter wereld wil bakken voor het geweldigste feest van het hele Wilde Westen. Zoiets kun je rustig aan Mammaloe overlaten, ze schakelt een paar loslopende Indianen in en binnen een paar uur is de keuken vol roerende en klutsende roodhuiden en klodders deeg. De Indiaan die Soepele Sprinkhaan genoemd wordt en tegenwoordig eigenlijk een winkel in feestartikelen heeft, leent de super-auto van baas Zultvouwer en rijdt in drie uur heen en weer naar zijn winkel en komt terug met lampions, slingers, maskers en andere feestelijke dingen! Kosten noch moeite worden gespaard om de grote overwinning

PIPO IN HET WOESTE WESTEN

Geschreven door WIM MEULDIJK *Illustratie JAN WESSELING*

op de Blauwpiepersbende te vieren! Zodra de duisternis valt, worden alle kaarsen in de lampions aangestoken. Het geeft een prachtig licht, dat ook duidelijk gezien wordt door de leden van de Blauwpiepersbende, die, op hun buiken kruipend, naderen door een korenveldje! Ze hebben met z'n allen de hele dag zitten nadenken, maar de aanwezige hersens bleken toch niet genoeg te zijn om een slim plan te verzinnen. Het enige waar ze op konden komen was: „We moeten die clown ontvoeren." Daarom sluipen ze nu dus dichterbij — ze loeren op een kans om Pipo bij zijn kraag te pakken en mee te sleuren!

In het huis merkt niemand iets van het naderende gevaar. Ze denken dat de boeven verslagen en gevlucht zijn; het kan een pijnlijke toestand worden..

Klukkluk komt met een geheimzinnig gezicht op Petra af. „Mij hebben een zeer enig plannetje!" roept hij. „Jij komen mee en helpen mij daarbij! Wij gaan verrassen jouw papa Pipo, hij zullen een groot soort ogen opzetten, oef!" Petra gaat met Klukkluk mee naar een klein kamertje en hij toont haar 'n geruit jasje, een bolhoed en 'n paar flapschoenen. Er ligt ook rode verf en witte poeder klaar. Klukkluk staat te hippen van de voorpret. „Mij gaan mij toetakelen tot mij er net zo mal uitzien als jouw pa, Petra!" grinnikt hij. „Dat worden een reuze grap als hij mij dan zien; zijn zeer knap idee-plan!" Petra vindt het niet zo geweldig leuk, maar dat zegt ze niet, want ze wil oom Klukkluk niet beledigen.

Klukkluk trekt het kostuum aan, zet een pruik op en Petra verft zijn gezicht netjes met de dikke rode lippen en bet zonnetje. Ze maakt wel een vergissing, want ze zet dat zonnetje op de rechter wang, terwijl haar papa Pipo 't links heeft. „Ziezo," zegt ze na 'n half uurtje zwoegen. „Het lijkt wel een beetje, al heeft mijn papa natuurlijk geen verf op zijn gezicht, want bij is een echte clown. Nu moet U ook niet zo gek meer praten met overal „oef" tussen en van die malle woorden, oom Klukkluk!" Klukkluk slikt even, want het is nooit zo fijn voor een trotse Indiaan als een kind hem de waarheid zegt, maar hij houdt zich goed. „Sapperdeflaps-oef!" zegt hij. „Mij zijn.. eh.. ik hen nu sprekend Pipo de clown! Mij zullen.. eh.. ik zallen dat niet vergeten! Haha, wat een pret!" Hij zet de bolboed op en loopt de gang in. Buiten in 't donker kruipen de boeven van de Blauwpiepersbende nog dichterbij; ze liggen nu in een dichte kring rond de boerderij, loerend op hun kans.... Als Klukkluk (verkleed als Pipo) de gang uitkomt, loopt hij hijna tegen Mammaloe, „hen je daar al? Ik dacht dat je je flapschoenen nog zat te poetsen, lieve man." „Sapperdeflap-oef!" roept Klukkluk „Natuurlijk zijn mij.. eh.. hen ik al klaar... mevrouw Mammaloe! De feest kunnen heginnen, waar zijn de taart?" „Oh, Pipo!" roept Mammaloe „Wat grappig dat je mij mevrouw noemt, dat heb je nog nooit gedaan!" Klukkluk verslikt zich, maar Mammaloe merkt daar niets van, want ze is al naar de keuken terug gelopen om de taart te halen. Het is een enorm haksel geworden; vier Indianen zijn er nodig om die grote cake met room en kersen te dragen, ze kunnen net de gang door, 't moet heel voorzichtig en langzaam gebeuren. In de grote zaal staat Klukkluk ondertussen te trappelen van ongeduld. „Wat een grap!" mompelt hij. „Mammaloe denken ook dat mij zijn baar Pipo en nu krijgen mij de grootste stuk van de taart, dat zijn een lekker meevallertje!" Klukkluk staat zo hard in zijn handen te wrijven, dat hij het gepiep van het raam niet hoort, dat achter hem opengeschoven wordt door een aantal somhere, gemaskerde mannen..

Baas Zultvouwer loopt voor de taart uit. „Hier komt het feestgebak voor de grote held!" roept hij. „De man die de boeven te slim af was en.." Verder komt hij niet met zijn toespraak. Er klinkt een gil en een slag, er spatten wat lampions uit elkaar, de taart wordt losgelaten en rolt over de vloer, er klinken revolverscboten en woest geschreeuw en boven alles uit roept Petra: „Kijk uit, ze willen je ontvoeren!" Het is al te laat, het raam staat nog open en in de verte stuiven de Blauwpiepersbendeleden weg op hun paarden, een jammerende, geruite figuur meevoerend. „Ooooh!" roept Mammaloe. „Ze hebben mijn Pipo meegenomen, die nare bandieten, wat vreselijk! En de taart is nu ook stuk, oooh!"

Volgende week:

KLUKKLUK IN NOOD!

WALT DISNEY

Rakker

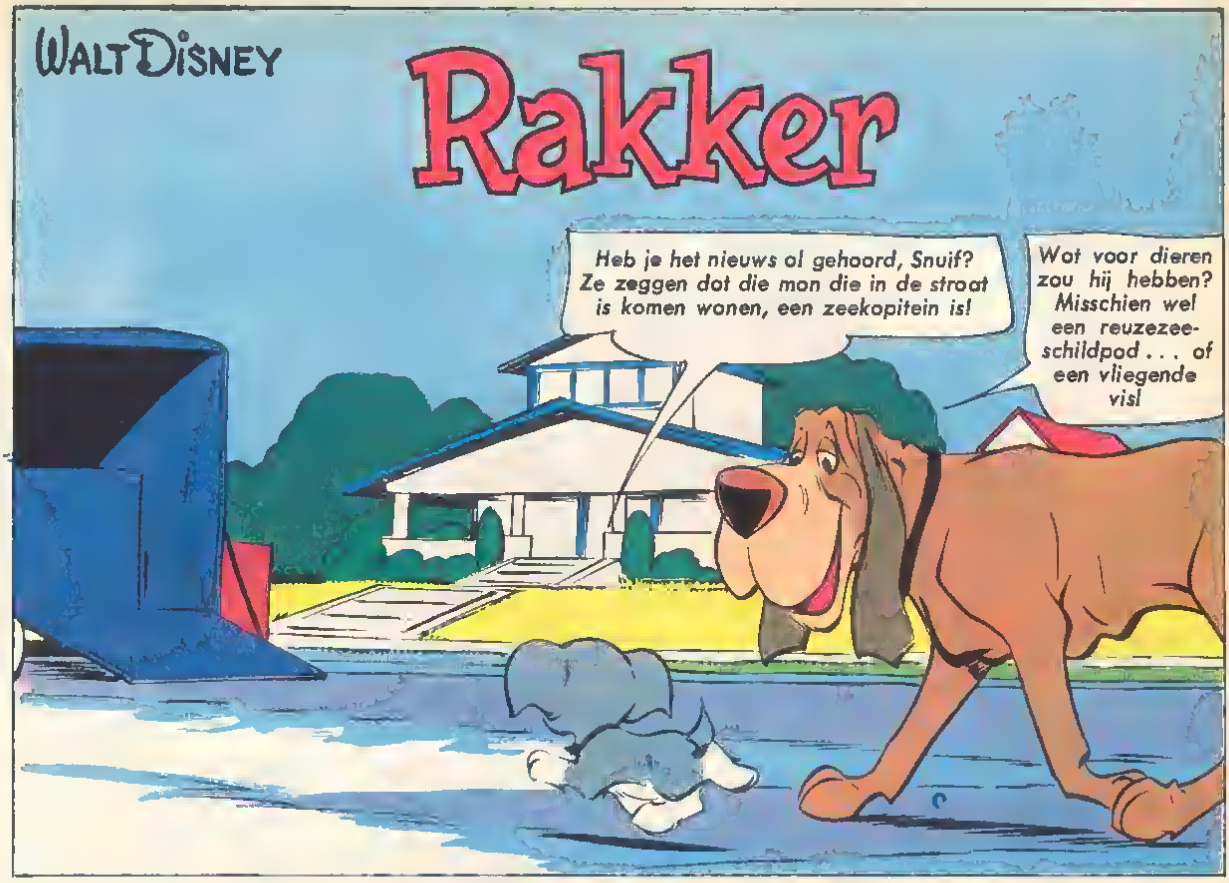

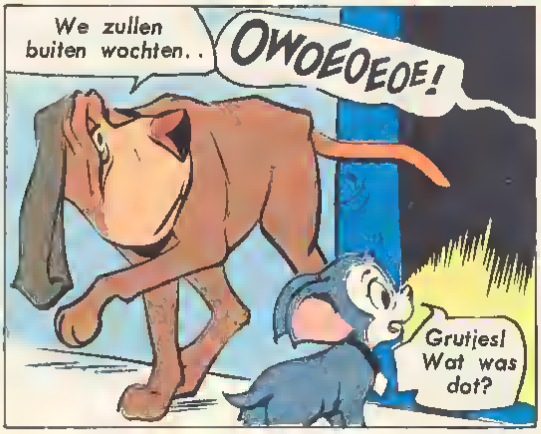

Ik zal hier 'ns kijken!
Vaarzichtig, Rakker! Kam nergens aan!

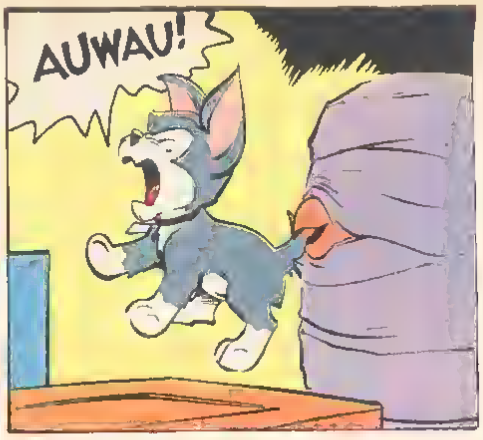
AUWAU!

Achteruit! Er schijnt iets gevaarlijks in dat pak te zitten!
KWARKK!

Grutjes! Een papegaai!
Wat een storm! Wat een storm! Sluit de luiken!

Beman de zeilen!
We hebben een papegaai als buurtje!
Maet je hem horen kletsen!

Vlug, Snuif! We maeten hem weer in z'n mand krijgen!
Mand? Hahaha! Niks ervan, landratten!

Ik breng deze kaers in kaart! Licht het anker, maats, we gaan varen!
Hij denkt dat-ie op zee is!
Zorg ervoor dat hij niet het raam uitvliegt!

Oejaei! Te laat!
Vierkante patrijspoarten! Wat een vreemd schip!

Wat zal zijn baas baas zijn als hij het merkt!
Ik zal zijn mand halen!
Stt! Hij zit in die baam!
Een kist gaud vaar een gaed schip! Wat wil je nog meer?
Ik zal 't eens praberen, Rakker!
Als hij hanger krijgt vliegt hij gerust wel weer naar zijn mand!
Ik ruik heerlijk vlees in de kambuis!
Het gaat gaed, Rakker!
Hau je klaar!
Het is etenstijd, maats!
Als jij het amhulsel eraf haalt, zal ik het deksel van de mand sluiten!
Hè? Wat een vreemde mand, zeg!
Een levensmiddelenmand! Je hebt de verkeerde gepakt!
Alle hens aan dek! De admiraal krijst . . . eh, beveelt het! Een beetje vlug, luilakken!
Zadra ik dit eitje binnen heb, gaan we het anker lichten!
(Uche!) (Uche!)

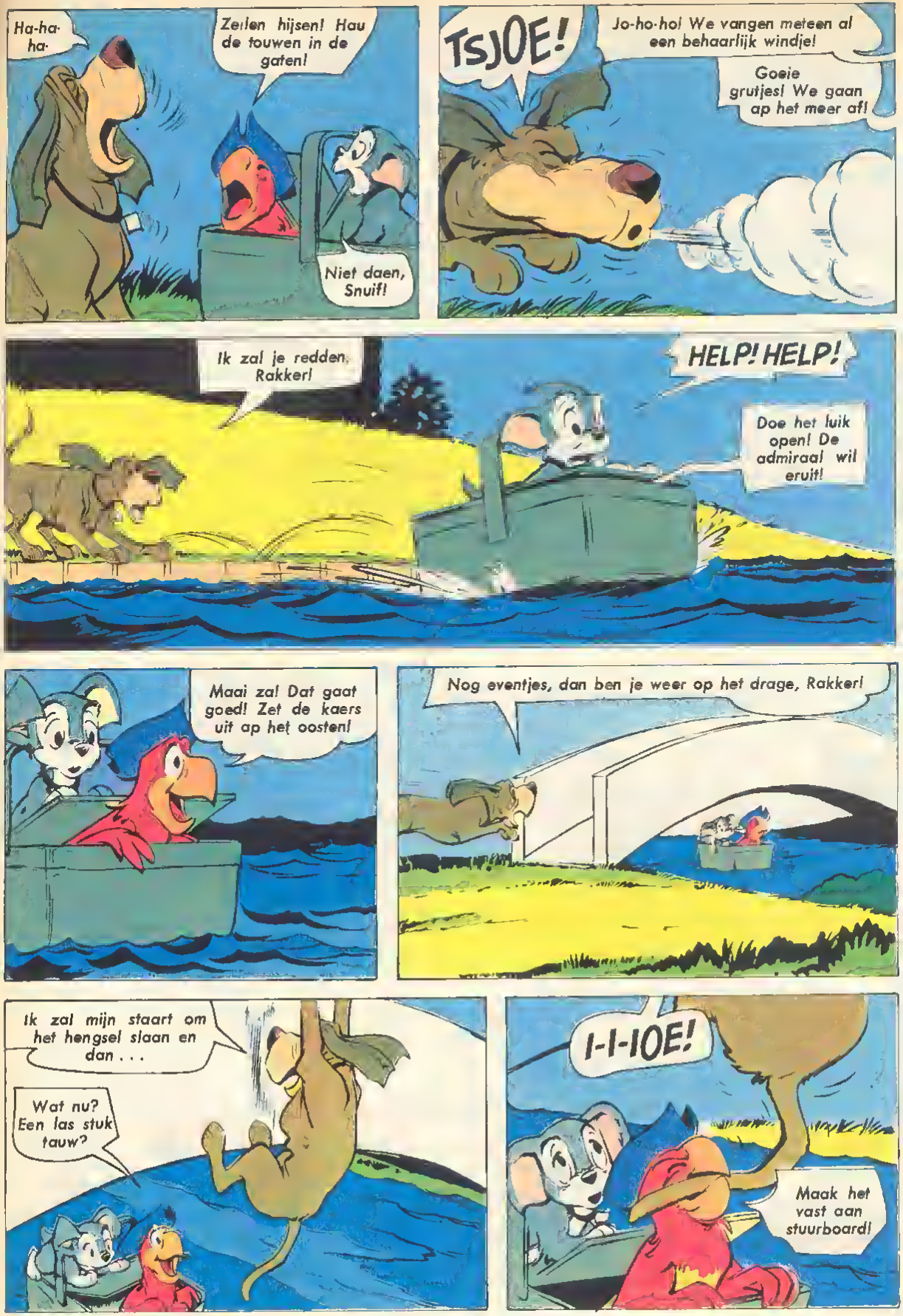
Ha-ha-ha-
Zeilen hijsen! Hau de touwen in de gaten!
Niet daen, Snuif!
TSJOE!
Jo-ho-ho! We vangen meteen al een behaarlijk windje!
Goeie grutjes! We gaan op het meer af!
Ik zal je redden, Rakker!
HELP! HELP!
Doe het luik open! De admiraal wil eruit!
Maai zal! Dat gaat goed! Zet de kaers uit op het oosten!
Nog eventjes, dan ben je weer op het drage, Rakker!
Ik zal mijn staart om het hengsel slaan en dan . . .
Wat nu? Een las stuk tauw?
I-I-IOE!
Maak het vast aan stuurboard!

Alle haai-baaien! We zijn aan de grand gelapen!
OEF!
Een schip! Ik ben een admiraal zander schip!
Grutjes! Nu vangen we hem naait meer!
Dat is vast zijn baas!
Alle driemosters! De admiraal is er vandaor! Ik dacht dat zijn mand gaed geslaten was!
Hae maet ik hem aait terugkrijgen? Hij gaat alleen maar landen ap iets zeewaardigs!
Ga hem helpen, Snuif! Er schiet me apeens iets te binnen!
Het is natuurlijk wel de vraag af de papegaai het zal zien!
Ik zal de kraan apenzetten zadra de papegaai weer in de buurt kamt!

Geen zeiltje te zien! Wat zou ik graag de spanten van een zeilschip horen kraken en waterspatten vaelen!
Nau, ik zal hem geven wat hij wil hebben!
KWARKK!
Ik zie een schip aan bak-boord!
Bedankt vaor je hulp, maar het heeft geen zin! Hij is weg!
Geef roer aan bakboord en koers naar zee, maats!
Hij kamt terug! Hoe kan dat?
Nee, maar, hoe is het mogelijk! Daar zit-ie!
Het is je ge-lukt, Rakker!
Zalang ik het schip op en neer wieg en het baegwater spuit, blijft-ie hier wel zitten!
SCHIP AHOI!

de NAAMLOZE VALLEI

GESCHREVEN DOOR TIM MARAN

ILLUSTRATIE: HANS KRESSE

De McKee's (Pa, Ma en hun vier zoons) hebben zich, ver van de bewoonde wereld, in de Naamloze Vallei gevestigd. Terwijl zij zwoegen en zweten om vóór de winter alles op orde te hebben, merken zij dat ze voortdurend door de Indianen worden bespied, zonder dat deze zich een ogenblik openlijk vertonen. Dat maakt hen erg ongerust; zij wagen zich niet te ver van huis en houden dag en nacht hun geweer bij de hand. Op een dag, terwijl ze net aan tafel zitten, beginnen de honden als dol te blaffen. Pa en de jongens grijpen hun geweer. Door de vallei nadert een kleine stoet van

DRIE PELSJAGERS

BAH! Bàh!" krijste Bubbel stampvoetend. „Alweer geen Indianen." Hij struikelde over zijn houten geweer en plofte woedend tegen de grond.

„Moet je een pak voor je broek ?" riep Ma zenuwachtig. „Pa, wat is het?"

„Blanken," zei Pa gerustgesteld. „We krijgen bezoek. Jongens, laat die honden ophouden met dat spektakel!"

De stoet bestond uit drie mannen, drie paarden en zeven muilezels. De voorste man hief zijn arm op en riep met schorre, ruwe stem: „Hallo, luidjes, blij jullie te zien!" „Welkom, vreemdelingen!" zei Pa. „Kom binnen! Mijn jongens zorgen voor juilie dieren." Gastvrijheid was onder de kolonisten een ongeschreven wet.

Met hun binnenkomst leek de blokhut helemaal te klein. De mannen stommelden met hun geweerkolven, hingen knapzak, kruithoorn en kogelzakje af, lieten zich op de banken vallen en strekten hun benen overal naar toe uit, zodat er haast geen plaats meer was om te staan of te lopen. Ze waren door weer en wind gelooid, droegen buckskin(herteleren) kleding en moccasins; ze zagen er vreselijk vies en onverzorgd uit en Bubbel snuffelde opgetogen; het was ook zijn hartstochtelijk ideaal om, als-le groot was, nooit meer in bad te gaan.

Handenwrijvend zei er één: „Pook het vuur op, moeder. Spek en meel hebben we zelf, maar eerst een kom hete koffie, dat lusten ik en m'n maats best! En denk 'r aan: 't moet zo sterk dat m'n mes er in kan blijven staan! Haha!"

Met strak gezicht boog Ma zich over het vuur. Gastvrijheid was een mooi ding, maar die lui deden met-

een maar of ze hier de baas waren, in Ma's huis notabene. Zij mocht ze al meteen niet.

Intussen laadden de drie oudste jongens buiten de zadels en vrachten van de dieren. „Oef!" liet Tom zo'n zwaar pak op de grond vallen. „Dat weegt, zeg! Wat zou erin zitten?"

„Huiden," zei Tim. „Ruik je dat niet? 't Zijn vast pelsjagers. Ga ik later ook worden!"

„Als je dan maar beter voor je

dieren zorgt," zei Martin. Hij wees op vervuilde, zwerende wonden op de ruggen van de muilezels. „Die lui hebben geen hart voor hun dieren."

„Heb ik je misschien verkeerd verstaan?" klonk een onaangename stem. Het was een van de vreemdelingen.

Je kon zien dat de man moeite had zijn woede te bedwingen.

„Als jij gezond wilt blijven, moet je je alleen met je eigen zaken bemoeien, jongmens," sprak hij.

Martin zei niets, maar draaide hem de rug toe en ging door met zijn werk. Watson pakte wat hij nodig had en verdween weer in de hut. Tom keek hem na en liet een zacht, opgelucht gefluit los. „Oef, dat was op het nippertje, Martin. Wat een nare kerel..!"

De paarden en muilezels knikten. Maar Martin keek langs Tom en zei: „Laat voortaan dat geweer staan, Tim." De derde McKee-zoon haalde zijn schouders op. Hij vocht altijd tegen zijn broers, maar niemand anders moest het wagen ook maar een vinger naar ze uit te steken.

Bill Watson gooide een stuk spek, een zakje meel en wat berevet op tafel. „Maak dat voor ons klaar, moeder. En, zeg.." liet hij er hoopvol op volgen, „wat lopen er een boel kippen op jouw erf rond! Vroeger, als 'r bezoek kwam, stak mijn Ma meteen een mals kippetje aan het spit.." Hij slikte zijn speeksel door, maar praatte tegen Ma's dikke, dove rug en met een brom van ergernis haalde hij de schouders op.

De pelsjagers vertelden Pa dat zij twee jaar in het hartje van de wildernis hadden gezeten en nu zoetjesaan weer op de bewoonde wereld aan trokken. Ze hadden bever, vos en marter gevangen, en gejaagd op beer, sneeuwwolf en bergleeuw. Uit hun hele wezen rees het beeld op van het keiharde bestaan dat zij hadden gekozen.

„En de Indianen?" vroeg Pa. „Hoe zijn de Indianen?"

„De Injuns?" snoof Bill Watson verschtelijk. „Bah, tegen die wilden praat ik alleen met mijn geweer en mes!"

„Hoezo?" vroeg Pa met geëpitste oren. Hij dacht aan de Cherokees die om hun vallei slopen. „Zijn ze dan vijandig? Hebben jullie last van ze gehad?"

„Last?" hoonlachte Watson. „Nou, laat me je vertellen ..." Maar opeens zweeg hij, onzeker, als een betrapte kwajongen.

Pa had niets gezien van het snelle waarschuwende gebaar dat een ander (waarschijnlijk de baas van het groepje) had gemaakt. Deze baas nam het nu van Watson over, hij zei op luchtige toon: „Ach, lest.. weineen. Wij zochten ze niet op, en zij zochten ons niet op, dus...." Hij grijnsde bemoedigend, met zijn bruine brokkelige tanden.

Maar niemand lette op Tim. Hij stond geleund in de deuropening. Hoe lang al? Wat had hij gehoord, gezien? Zijn gezicht stond ondoorgrondelijk. Ik zei je al: hij leek in vele opzichten op een Indiaan.

Er was geen maan die nacht. De Naamloze Vallei lag gehuld in een fluweelzwarte duisternis. Krekels sjirpten. Uit een bosrand riep een uil. De bontjagers waren gebleven. Ze schenen geen haast te hebben om verder te trekken. En Pa McKee vond het zo prechtig om weer eens met anderen te kunnen praten, dat hij ze had uitgenodigd om 't avondmaal te blijven gebruiken en te overnachten. Natuurlijk was de blokhut te klein voor hen allen, en ook bood de stal niet voldoende ruimte voor de andere dieren, maar dat was geen bezwaar. De bontjagers legden buiten een vuurtje aan en kluisterden daar hun paarden en muilezels bij. Hun buit lag veilig opgestapeld in de stal. Voor zichzelf hadden zij alleen hun dekens nodig en een zadeltas onder het hoofd — aan dit soort leven waren zij gewoon.

Op zijn slaapzak, in de hut, lag Tim met wijdopen ogen te staren in de broeiende duisternis, die gevuld

was met het gezoem van zomermuggen en slaapgeluiden. Pa en Martin sliepen de diepe vaste slaap van mannen, die vermoeid waren van hun zware dagtaak; Ma snurkte - lieve Ma.. Met Tom lag Tim kop aan kop op de lange slaapbank langs de wend, die kon hij dus goed horen maffen. En Bubbel pruttelde, jankte, piepte en giechelde — die leverde in zijn slaap doorgaans grote gevechten tegen Indianen, beren en bessentaarten.

Tim was erg onrustig. Almaar zag hij de harde hebzuchtige gezichten voor zich van de bontjagers, en het steelse gebaar van hun leider naar Watson, *toen die iets had willen zeggen over de Indianen.* Tim voelde als het ware dat er iets aan de hand was, en dat iets had een naam: GEVAAR!

Hij werkte zich voorzichtig overeind op de bank. Meteen voelde hij een van de Bonnie's, hun grote Ierse wolfshonden, naast zich. Tim legde zijn hand even op de hondekop, terwijl hij zich op zijn knieën bij een raampje opwerkte. In de duisternis fonkelde, als een roofdieroog, het kampvuur van de bontjagers. Een van hen zat er bij. Tim zag hoe hij over zijn schouder praatte tegen de twee anderen, die reeds in hun dekens lagen gerold. Opeens wist Tim dat hij bij ben een antwoord voor zijn onrust kon vinden. Die gedachte deed hem het hart in de keel bonzen, maar dat was geen angst. Tim had zich op jacht zo goed ontwikkeld, dat hij even geluidloos kon sluipen als een wezel. Vastbesloten gleed hij van de bank.

Dicht in de buurt van het kampvuur hield 'n krekel opeens op met sjirpen toen een schaduw zo maar boven op hem wilde gaan liggen. Met een verontwaardigde sprong bracht hij zich in veiligheid. De schaduw versmolt met die van de jeneverstruik.

Zelfs de paarden en muilezels hadden niets gehoord, niets gemerkt. En de mennen bij het vuur praatten driftig verder.

„Jij praat te veel!" snauwde de baas van de bontjagere. „Het gaat die lui toch zeker niets aan dat wij zoveel herrie en moeilijkheden hebben gehad met de Injuns? Bijne heb je een mooie kans voor ons bedorven. Ik wilde die McKee namelijk vragen of wij zo leng onze huiden bij hem mogen achterlaten. Dan hebben wij onze banden vrij!"

„Bij hen achterlaten," nijdasde de stem van Bill Watson terug. „Nou, laat mij je zeggen dat ik onze huiden liever aan mezelf toevertrouw dan aan zulke slappelingen van kolonisten! Had je die jongens moeten horen — ze jankten zowat tranen met tuiten vanwege die onnozele wondjes op de ruggen van onze muilezels! Bah, wat verwacht je van zulke zijen sokken als ze het aan de stok krijgen met Injuns?"

„Jij moet je hersens gebruiken!" snauwde de ander weer. „Juist omdat het van die sullen van kolonisten zijn, koesteren de roodhuiden geen argwaan jegens hen. En daarom zijn onze huiden bij hen veilig, snap je?"

Tim had genoeg gehoord. Onhoorbaar kwam hij overeind op zijn tenen en handen, zodat zijn strakgespannen lichaam niet over de aarde zou schuren en millimeter na millimeter schoof hij achteruit.

Een kwartier later lag hij weer op zijn bank. Iedereen sliep nog zoals hij ze had achtergelaten. Morgen zou hij Pa onmiddellijk op de hoogte brengen. De geweldige spanning ebde uit hem weg en de slaap kwam, zwart en diep, over Tim.

Maar Tim wist niet dat er die nacht nog anderen hadden rondgeslopen. Hij wist niets van hen en zij wisten niets van hem. Maar in die nacht was Hannibal, de haan, even wakker geschrokken: aan de buitenkant was er iets in de staldeur gesmakt dat een geluid veroorzaakte als: „Tòk!" In zijn slaapdronken hanebrein kon „Tòk!" alleen gezegd zijn door een kip. En dat nog wel midden in de nacht. Hannibal schudde geërgerd de veren en vroeg boos: „Wie deed dat: Tòk!?" Niemand antwoordde. Alle kippen sliepen. Bessie sliep, madam McKoe, de geiten. iedereen sliep.

„Ik heb het toch duidelijk gehoord," zei Hannibal streng. „Denk erom, hoor!" Hij draaide zich tweemaal om op zijn slaapstok, hurkte in elkaar en dutte weer in.

Maar toen in de zeer vroege ochtend Pa McKee als eerste de blokhut uitstapte, stond hij als aan de grond vastgenageld en zijn ogen puilden uit: in de staldeur stak een Indiaanse pijl!

ditjes en datjes van Donald Duck

DROOM-PRAAT

Wil je soms weten wat je 's nachts als je slaapt, in de droom zegt? Dat kan in Amerika, want daar heeft men nu hoofdkussens gemaakt met een ingehouwde handrecorder. Zodra het geluid van je stem weerklinkt, begint deze recorder automatisch op te nemen. Houd je op met praten, dan stopt de recorder weer. De volgende ochtend kun je, door het afluisteren van de opname, horen wat je in je droom allemaal heht verteld.

Zoals je hier ziet wordt zelfs het kleinste kevertje niet op de postzegels vergeten. Hoewel de meeste mensen niet op kevers gesteld zijn, is dit diertje, het lieveheersbeestje, juist altijd een leuk en lief kevertje. Ze zeggen zelfs dat het geluk brengt als je er een „vindt". In vroeger tijden werd het dan ook als de voorhode van de lente beschouwd. Vroeger meende men hovendien dat het diertje het weer kon voorspellen. Als je het langs je vinger omhoog liet klimmen en het vloog op de vingertop gekomen meteen weg, dan werd het mooi weer; bleef het enige tijd zitten, dan kwam er regen. Vast staat echter wel, dat het lieveheersbeestje een nuttig diertje is, omdat 't grote hoeveelheden bladluizen, die op planten zitten, opeet, hetgeen vooral bij landbouwgewassen heel belangrijk kan zijn. Het wonderlijke is dat het aantal stippen op de rug varieert. Je ziet hier een zevenstippelige, maar er zijn er ook met twee, zes, tien, ja zelfs met 16 en 19 stippen waargenomen. Deze zegel komt uit de Zwitserse Pro Juventute-series (5 stuks) van 1952.

KOEIEN TEGEN DE KLM

Een Viscount van de KLM moest onlangs in de omtrek van de Engelse industriestad Manchester noodgedwongen twintig minuten hlijven rondvliegen. Het toestel kon namelijk niet landen omdat een groot aantal koeien op de landingshanen van de luchthaven van Manchester rondliep. Pas toen alle dieren netjes weer naar hun eigen weiland waren teruggehracht, kon het vliegtuig veilig aan de grond komen.

WELK BEROEP HEEFT TINEKE?

De letters op dit kaartje zijn allemaal omgevallen. Als je ze weer netjes rechtop zet, weet je meteen welk heroep Tineke van Dalen heeft.

Oplossing:
Verkoopster van kinderkleding.

MENS IN DE SOEP

Soep met mensenvlees is 'n wonderlijke sensatie. Toch kreeg Michael Dennes zo'n hapje voorgezet. Hij zat in een restaurant in Glasgow met een bord heerlijke soep voor zich. Boven op het dak van het restaurant was een loodgieter hezig het dak te repareren. Hij verloor zijn evenwicht, viel door een dakraam en kwam midden in het hord soep terecbt dat voor Michael stond. Die riep onthutst: „Een man in mijn soep!" De loodgieter kwam er met een gekneusde schouder af en Michael Dennes kreeg een nieuw bord soep.

KUNST-STAART

Ali Baha, een prachtig rijpaard in Zweden, werd op zekere dag ernstig ziek. Als gevolg van deze ziekte viel al het baar van de staart uit. Na lange tijd werd het dier gelukkig weer beter, maar.... de staart groeide niet meer aan en dat hinderde Ali Baha beslist. Ze werd echt niet meer de oude. Toen liet haar baas bij een pruikemaker een kunststaart maken. Hierdoor kreeg Ali haar zelfvertrouwen weer terug. Zij stapt nu trots als 'n paard met een kunststaart rond.

HIJ WIST HET!

Kapitein: „Wat is het belangrijkste bij een militaire begrafenis?"

Soldaat: „Dat de militair overleden is, kapitein!"

TOM POES en de WAGGELGEDACHTEN

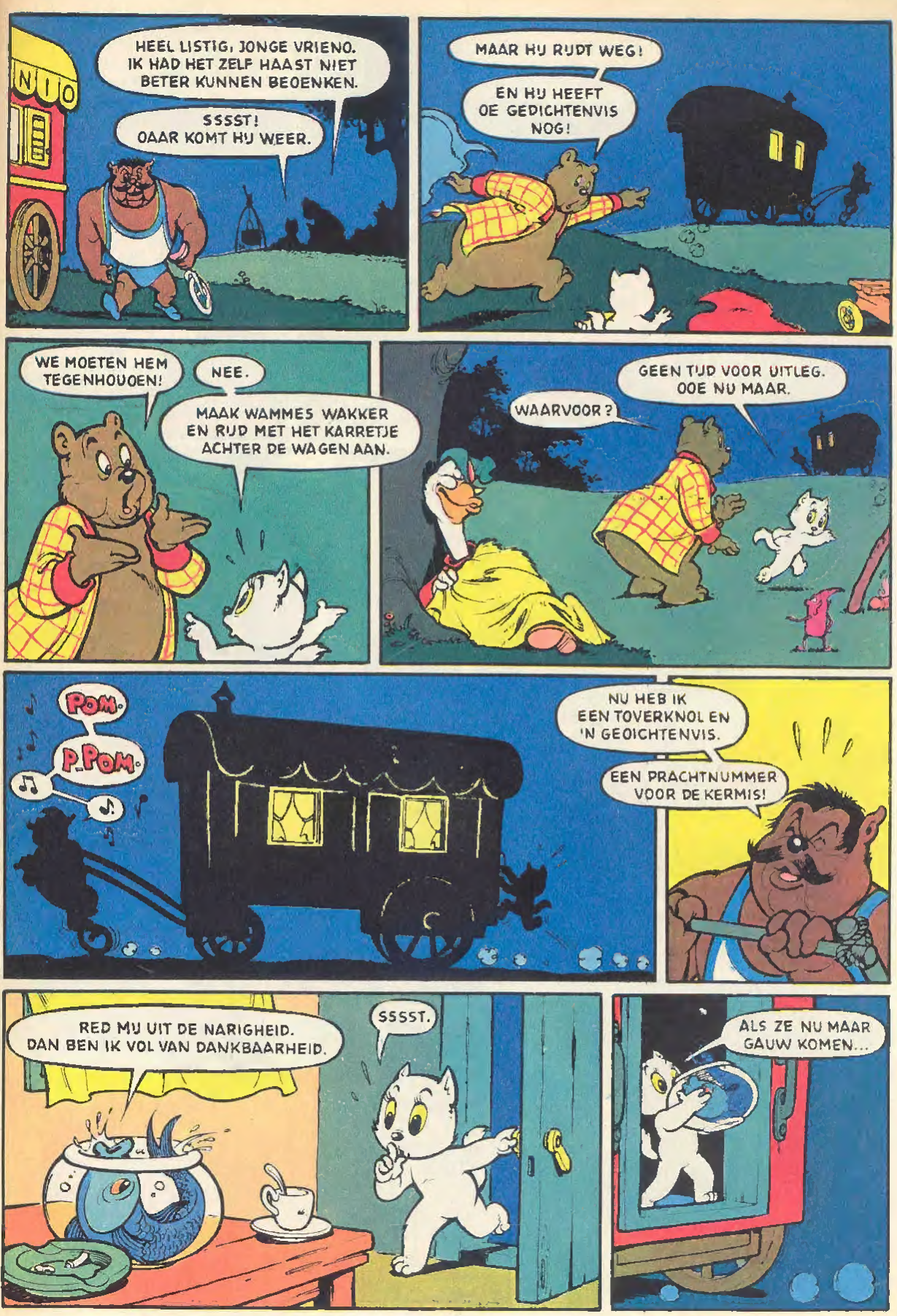
HEEL LISTIG, JONGE VRIENO. IK HAD HET ZELF HAAST NIET BETER KUNNEN BEDENKEN.
SSSST! DAAR KOMT HU WEER.
MAAR HU RIJDT WEG!
EN HU HEEFT DE GEDICHTENVIS NOG!
WE MOETEN HEM TEGENHOUDEN!
NEE.
MAAK WAMMES WAKKER EN RIJD MET HET KARRETJE ACHTER DE WAGEN AAN.
GEEN TIJD VOOR UITLEG. DOE NU MAAR.
WAARVOOR?
POM
P.POM
NU HEB IK EEN TOVERKNOL EN 'N GEDICHTENVIS.
EEN PRACHTNUMMER VOOR DE KERMIS!
RED MU UIT DE NARIGHEID. DAN BEN IK VOL VAN DANKBAARHEID.
SSSST.
ALS ZE NU MAAR GAUW KOMEN...

WORD WAKKER, HEER WAGGEL. VLUG! WE MOETEN DE WAGEN VAN ANTONIO ACHTERNA.
IK VIND HET HELEMAAL NIET LEUKJES OM MIDDEN IN DE NACHT OP TE STAAN. EN IK WIL EERST ETEN...
...EEN LEKKERE TAART...
TAART... GRRR..
DAAR WACHT IK NIET OP! DAN GA IK MAAR ALLEEN.
MAAR WAAR IS DE STARTER?
HOE WERKT DIE KAR?
WAT EEN VERWARD, ONMOGELIJK VOERTUIG!
MEN KAN WEL ZIEN DAT HET UIT DE GEDACHTEN VAN EEN WARHOOFD IS ONSTAAN!

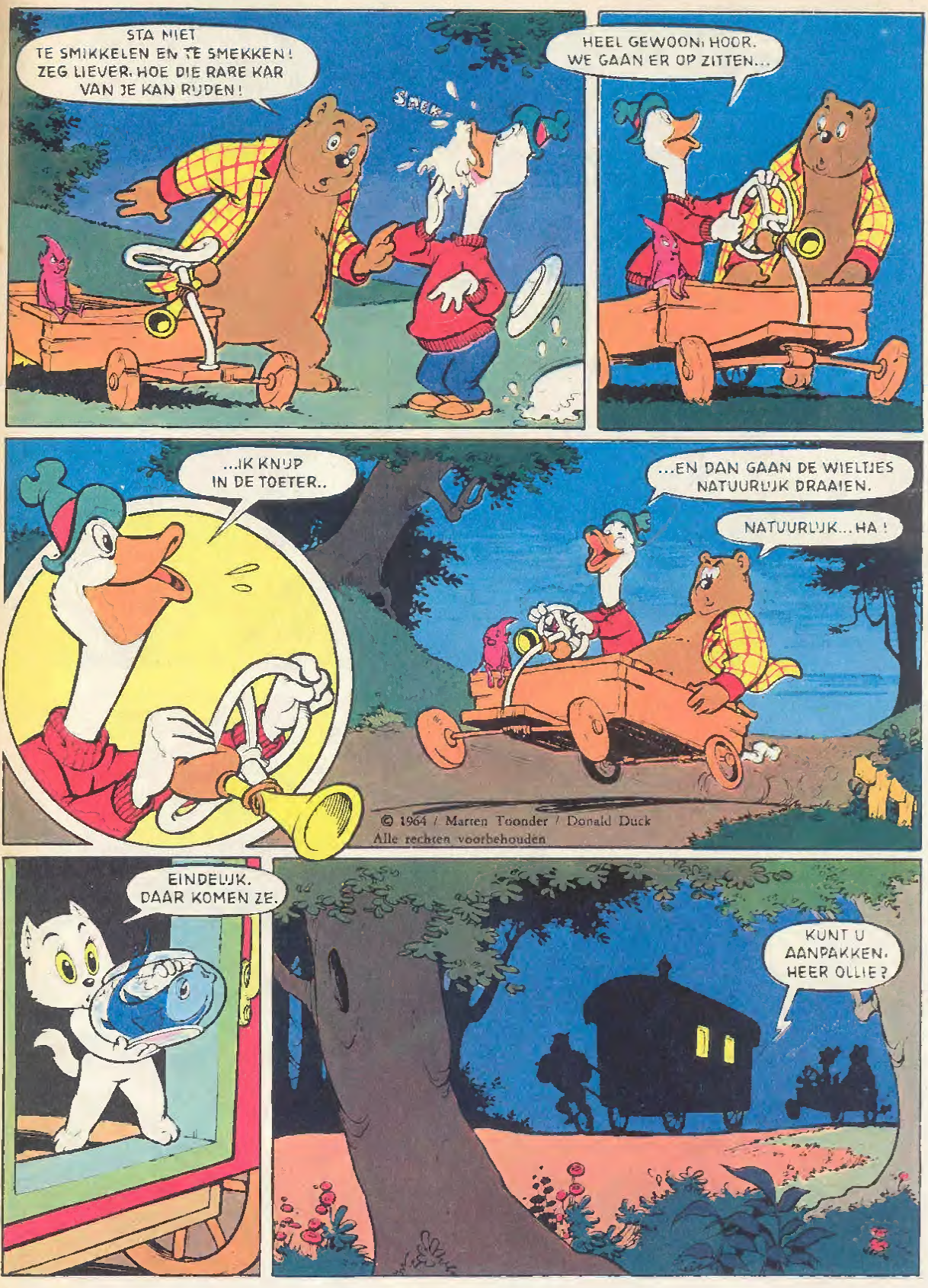

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119,131 (alleen voor postabonnementen à f 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24. Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. 1964 Walt Disney Productions.

ozon scans
Tim
'T IS VERSCHRIJKELIJK!
ARME JEROENTJE!
EEN SLAG VOOR DE CLUB!
MAAR WE MOETEN ER NIET BIJ NEER ZITTEN!!
HOOFDKWARTIER TREETS-CLUB

NEE! WE MOGEN HEM NIET IN DE STEEK LATEN!
PIANOLES OP WOENSDAGMIDDAG! EEN SCHANDE!
WE MOETEN TOT ACTIE OVERGAAN! VOLG MIJ!!

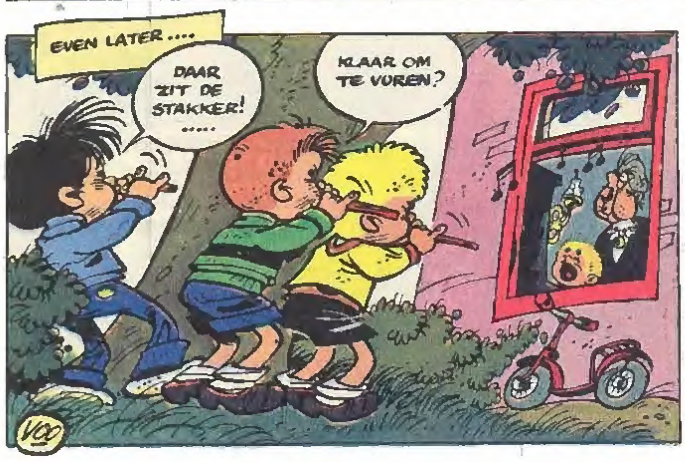
EVEN LATER....
DAAR ZIT DE STAKKER! .....
KLAAR OM TE VUREN?

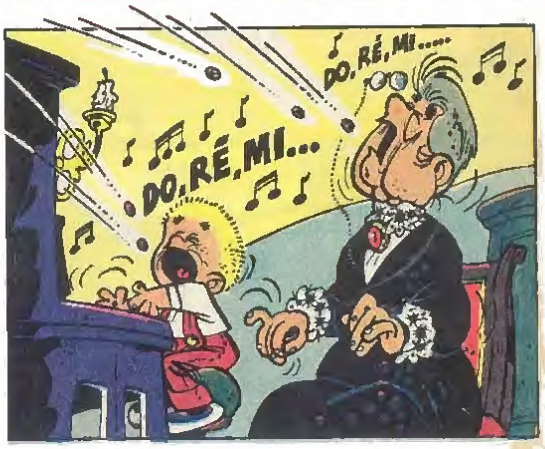
DO, RÉ, MI.....
DO, RÉ, MI...

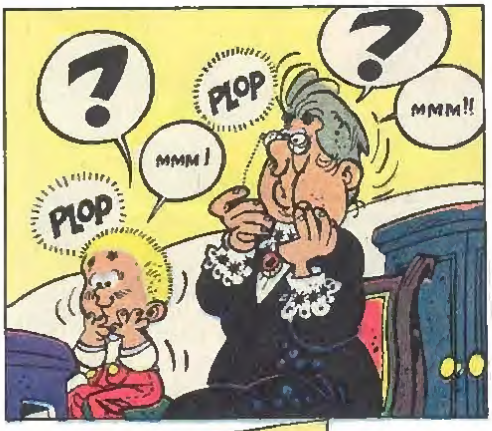
?
PLOP
MMM!
?
MMM!!
PLOP

TREETS!... DAAR ZIJN MIJN VRIENDJES, JUF!
TREETS ?? HEERLIJK!!! LAAT ZE ONMIDDELLIJK BINNEN KOMEN, JEROENTJE!

WEER EVEN LATER...
NOG EENS, JA... EEN, TWEE...
WAT IS HET LEVEN ZONDER TREETS ...?
..NIETS! NIETS!! NIETS!!!

Treets
— PINDA
— MELKCHOCOLADE